

Ο Τεκτονισμός στις μέρες μας

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Sebastiano Caracciolo 33° 90° 97°

Σε ένα από τα άρθρα που αφορούν την μύηση και έχουν δημοσιευθεί σε προηγούμενα τεύχη της Μυητικής Αφύπνισης, αναφέρεται ότι «η μύηση είναι ένα στοιχείο στο οποίο, από καιρού εις καιρόν, είναι καλό να αναφερόμαστε, από την στιγμή που οι στρεβλώσεις και οι παρακάμψεις της τρέχουσας εποχής τείνουν να παραποιήσουν την βαθειά σημασία που έχει η ύπαρξη ενός Τεκτονικού Τύπου».

Σε μία συγκεκριμένη στιγμή της ζωής του ο άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να γεμίσει ένα κενό που ανακαλύπτει μέσα στον εαυτόν του ως έλειψη γνώσης και που, ξαφνικά, τον ωθεί να προσπαθεί να απαντήσει σε τόσες ερωτήσεις που του φορτώνονται στο μυαλό του.

Αναζητά κάποιον που θα μπορούσε να τον βοηθήσει να καλύψει το κενό και, απευθύνεται στον Τεκτονισμό ο οποίος του προξενεί μια κάποια γοητεία.

Δυστυχώς ο Τεκτονισμός, ο εξασκούμενος στα ονομαζόμενα μεγάλα Τάγματα, πρόδωσε τον εαυτόν του από την τελευταία δεκαετία του 18^{ου} αιώνα και μετά. Από την στιγμή δηλαδή που στην Γαλλία μπήκε στην πρώτη γραμμή της πολιτικής και της κοινωνικότητας, επιδεικνύοντας στους 4 ανέμους τα επαναστατικά συνθήματα της Ελευθερίας και της Ισότητας.

Με αυτές τις κινήσεις προσέλκυσε το ενδιαφέρον των αναζητητών προς την ουτοπική αναζήτηση των ακατόρθωτων αυτών ιδεών κάνοντας τακτικές κινήσεις με πολιτική και ψευδαισθηση απατηλών βελτιώσεων.

Αυτά όλα ήσαν κατάλληλα για Πολιτικούς και Κοινωνικούς Συλλόγους αλλά ποτέ για τον Τεκτονισμό, ο οποίος προβλέπει για το ανθρώπινο όν, την μελέτη της δικής του εσωτερικότητας, μέσα στην οποία αποκλειστικά θα βρεί την απάντηση της ανάγκης του για «γνώση».

Από το τέλος του 18^{ου} αιώνα τα διάφορα Τεκτονικά Τάγματα, κατηύθυναν τα μέλη τους, στην εξωτερική αναζήτηση ενός απατηλού υλικού status, που είναι χειρότερο από την αδύνατη πραγματοποίηση των συνθημάτων που προαναφέρθηκαν.

Απέτρεψαν την εσωτερική αναζήτηση του V.I.T.R.I.O.L. (Visita interiora terrae rectificando invenies occultum lapidem) που θα τους οδηγούσε στην αναζήτηση των παθών, των ελαττωμάτων, των αδυναμιών. Που θα τους οδηγούσε στην αναζήτηση, την ανακάλυψη και την αποκάλυψη της πραγματικής τους ταυτότητας και, με την βοήθεια του Θεού, να προσεγγίσουν, πάντα μέσω της εσωτερικής οδού την κατάκτηση της Αλήθειας.

Το ανθρώπινο όν, όσο βρίσκεται στην Γη, θα είναι πάντα φυλακισμένο στο υλικό του σώμα και στις ανάγκες που προβλέπονται από αυτήν την φυλακή του. Επομένως, η Ελευθερία είναι μόνον μία λέξη κενή περιεχομένου, και επικίνδυνη γι' αυτούς που θα την θεωρήσουν εφικτή.

Μπορούμε να μιλήσουμε για απελευθέρωση από πάθη, ελαττώματα κλπ. αλλά σε αυτήν την περίπτωση ο οδός θα είναι πάντα η εσωτερική, η μόνη οδός που γεννήθηκε από την Παράδοση, μία, αιώνια και αναλλοίωτη.